

около всичко спало; земята, дърветата и кжщата били затрупани съ снѣгъ; нито въ едно прозорче не се виждала свѣтлина; студътъ пронизвалъ Лалка чакъ до коститѣ.

Тя се спрѣла на вратата; дострашало я да върви сама прѣзъ нощта въ такъвъ студъ. Въ това врѣме баба Тодора нѣщо избълнувала. Лалка се вцѣпила на вратата.

Не, не бива да се губи врѣме, не може да се чака да се разсѣмне. Ще стане бабата и не ще я пустне, а тогава ще дойдатъ да взематъ Звѣздица.

Тя стиснала Звѣздица и изкочила на улицата, минала кжщата и излѣзла на голѣмия пѣтъ, който водѣлъ къмъ града.

Тя вървѣла сѣ напредъ и напредъ по широкия пѣтъ, посланъ съ снѣгъ; наоколо било мрътвило. Отъ едната страна на пѣтя се разтило снѣжно поле, а на другата тъмнѣла гората, дѣто лѣтосъ играели съ Звѣздица. Ахъ, какъ страшно било тамъ!

На Лалка станало страшно. Тя се плашела отъ всѣки шумъ на клонитѣ, отъ всѣко скрипение на дърветата. Тя се бояла да погледне отстрани и бързо вървѣла напредъ. Тя носѣла Звѣздица на ржцѣ, овита въ дрешката ѝ, и тихичко ѝ разказвала, че ще идатъ далече, далече, въ голѣмия градъ, дѣто живѣе царътъ, който може да имъ помогне на нещастieto...

Студътъ ставалъ по-силенъ. Мразътъ я щипалъ по прѣститѣ и брадичката. Небето почнало да се за-влича отъ облаци, луната мъждѣла прѣдъ облацитѣ. Духналъ студенъ вѣтръ, и виелица завила по полето. Ахъ, този вѣтръ! Той духалъ на шията ѝ, въ ржавитѣ ѝ, смразявалъ тѣлото ѝ, болъ я съ ледени иглици по лицето. Прѣститѣ ѝ съвсѣмъ измръзнали.

Тя се спрѣла; искала да се върне назадъ: може би тамъ, у дома, да може да спаси Звѣздица. Но веднага си спомнила думитѣ на съсѣда си, пустнала Звѣздица да върви и пакъ продължила пѣтя.

Пѣтуването ставало все по-тежко и по-тежко: